

Het afgelopen seizoen was voor Eric De Volder en zijn toneelgroep Ceremonia op zijn minst druk en bijzonder te noemen. Voor de eerste keer in zijn dertigjarige carrière werd hij opgepikt door twee van de drie grote Vlaamse stadstheaters. In Het Toneelhuis maakte hij in december vorig jaar *Au nom du père* en in de kvs in juni, op de valreep van de zomerslaap, *De Damen*. Ik krijg hem nog net te pakken voor hij op vakantie vertrekt naar zijn zomerverblijf op een berg in Turkije, waar hij aan zijn stenen tafel de nieuwe productie *Meestersnacht* zal voorbereiden, gepland voor november in het Gentse Nieuwpoorttheater.

Over religie, rituelen en het groteske in

De Damen

Au nom du père werd eensluidend positief onthaald in de pers en door het publiek. Niet in de laatste plaats omwille van de tekstloze eindscène, die op barokke wijze de voorafgaande vertelling afsluit. In die scène nuttigen twee levensgrote poppen, gemodelleerd naar de moeder- en vaderfiguur uit het stuk en nauwgezet gemanipuleerd door acht acteurs, hun laatste avondmaal van slaappillen aan een rijkelijk versierde feestdis. Omringd door de veertien personages zijgen ze dood neer.

In *De Damen* trekken De Volder en zijn spelers radicaal de kaart van het plastische, waar slechts enkele tekstblokken doorheen worden geweven. De voorstelling is één langgerekte, expressionistische beeldenvloed, alsof een onzichtbare en regelmatige hand de plaatjes van een ouderwetse viewmaster voor je ogen laat voorbijschuiven. Maar *De Damen* wijkt ook op een andere manier af van de vorige stukken. Waar *Au nom du père* eerder thuishoort in de reeks van droefgeestige familiechronieken die we van De Volder gewend zijn – gebaseerd op uit het leven gegrepen dagboeken, notitieschriftjes of briefwisselingen – vertrekt De Volder nu van zijn eigen ervaringen en herinneringen.

Een nagesprek met Eric De Volder